



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudcem Tomášem Kocourkem v právní věci

žalobce: **G. K.**, narozen X,
státní příslušník U.,
bytem X,

zastoupen advokátem Mgr. Vratislavem Polkou,
se sídlem Vinohradská 22, Praha,

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**,
se sídlem Nad Štolou 3, Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 9. 2018, čj. OAM-510/ZA-ZA12-P16-2018,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 9. 2018, čj. OAM-510/ZA-ZA12-P16-2018 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zastaveno řízení o udělení mezinárodní ochrany podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), neboť žádost o udělení mezinárodní ochrany byla nepřipustná podle § 10a odst. 1 písm. e) ve spojení s § 11a odst. 1 zákona o azylu.
2. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatoval, že žalobce uvedl naprosto stejné motivy svého odchodu z vlasti a neochoty se na Ukrajinu vrátit jako v průběhu správního řízení o jeho první žádosti o udělení mezinárodní ochrany, tedy obavu o svůj život a život jeho rodiny na Ukrajině z důvodu pronásledování ze strany vlády, strach z odvodu do ukrajinské armády a snahu legalizovat si pobyt na území České republiky. V opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany výslovně uvedl, že ji podává ze stejných důvodů jako v minulosti, neboť se od té doby nic nezměnilo, a obává se stejných problémů jako od samého počátku. Protože těmito důvody se žalovaný zabýval již v rámci prvního řízení o udělení mezinárodní ochrany a žalobce neuvedl žádné nové skutečnosti, které by odůvodňovaly opětovné vedení řízení, shledal žalovaný žádost nepřipustnou a řízení zastavil.

Obsah žaloby a vyjádření k žalobě

3. Žalobce nejprve namítl, že žalovaný porušil zejména § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Má za to, že byl napadeným rozhodnutím zkrácen na svých právech, neboť žalovaný nepřezkoumal jeho žádost v souladu se zákonem a řízení následně zastavil jako nepřipustné. Zbavil se tím povinnosti žádost meritorně přezkoumat a žalobce připravil o možnost bránit se proti meritornímu rozhodnutí i o možnost vyčkat na rozhodnutí soudu o této žalobě.
4. Žalobce dále namítl, že žalovaný porušil § 2 odst. 4 správního řádu, neboť nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný vzhledem k okolnostem daného případu, a neřídil se pravidlem, aby při rozhodování skutkově shodných nebo obdobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. Žalovaný dospěl k závěru, že žádost o mezinárodní ochranu podal žalobce opakovaně, aniž by uvedl nové skutečnosti, které neuplatnil v předchozím řízení a které by odůvodňovaly závěr o nebezpečí pronásledování v zemi původu. Žalobce k tomu odkázal na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, z níž plynou podmínky pro vyloučení aplikace § 10a písm. e) zákona o azylu. Žalobce má za to, že v jeho případě jsou splněny podmínky věcného posouzení žádosti. Namítl, že neměl dostatek prostoru, aby dostatečně odůvodnil svou žádost a aby mohly být zjištěny skutečnosti podstatné pro posouzení žádosti jako nepřipustné. Ve věci nebyl proveden pohovor a žalovaný vycházel jen ze žádosti o mezinárodní ochranu, která nemůže stačit pro zjištění stavu věci bez důvodných pochybností.
5. Žalobce dále odkázal na čl. 195 – 219 Metodické příručky k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíků Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky z roku 1992 (dále jen „Příručka“) týkající se prokazování. Žalobce má za to, že pokud mu žalovaný neposkytl dostatek prostoru pro to, aby mohl být řádně zjištěn stav věci, nemůže mu žalovaný vytýkat nedostatek součinnosti. Dále rozsáhle citoval z rozsudku NSS ze dne 23. 9. 2009, čj. 1 Azs 43/2009 – 66. Žalobce uzavřel, že žalovaný zcela nedostatečně

posoudil nepřípustnost žádosti a zcela nesprávně naložil s novými skutečnostmi tvrzenými žalobcem. Žalovaný se jimi vůbec nezabýval, odkázal pouze na obecně uváděný důvod a dál se záležitostí nezabýval. Nemohl proto ani zjistit, jak moc nové skutečnosti mění postavení žalobce. Je přitom zcela zjevné, že není možné vycestování žalobce do oblasti, ze které pochází, neboť mu hrozí vážná újma.

6. Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 29. 10. 2018 popřel oprávněnost podané žaloby a odkázal na obsah správního spisu. K námitce neposouzení nových skutečností odkázal na obsah napadeného rozhodnutí. K tvrzení žalobce, že má v České republice družku, s níž chce založit rodinu, uvedl, že se nejedná o relevantní skutečnost vedoucí k opakovanému meritornímu posouzení žádosti o mezinárodní ochranu. K tomu odkázal na rozsudek NSS ze dne 14. 8. 2014, čj. 9 Azs 171/2014 – 31, a konstatoval, že žalobce neuvedl žádné skutečnosti, které by bylo možné posuzovat jako nové ve smyslu § 11a zákona o azylu. Dále odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 5. 8. 2014, čj. 1 Az 22/2014 – 33.

Posouzení žalobních bodů

7. Soud ověřil, že žaloba ze dne 16. 10. 2018 byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou.
8. Ze správního spisu soud zjistil, že dne 23. 3. 2015 podal žalobce první žádost o udělení mezinárodní ochrany. Jako důvod žádosti uvedl, že má strach o život svých rodičů, sestry a prarodičů, neboť je pronásledován ze strany vlády. Od roku 2013 byl členem Strany regionů a účastnil se událostí na Majdanu, kvůli čemuž mu bylo následně vyhrožováno. Dále uvedl, že v zemi původu je občanská válka a mladí muži, kteří vládě nic nedluží, jsou odváděni do armády. Protože žalobce nenastoupil do armády, hrozí mu trest odnětí svobody. Když se vrátí na Ukrajinu, zavrou ho do vězení, kde bachaři vynucují z lidí přiznání násilím, dělají z nich invalidy a posílají je do války. Dále uvedl, že má v České republice přítelkyni s ruskou státní příslušností. Snaží se zde společně začít nový život, plánují počít dítě, což se nedaří. Družka je proto ve špatném psychickém stavu. Žalobce se obává, že by si mohla něco udělat, pokud by s ní zde nebyl. Na Ukrajinu se s ní vrátit nemůže kvůli její státní příslušnosti a ze stejného důvodu s ní žalobce nemůže jet do Ruska. Při pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany, který proběhl téhož dne, důvody žádosti zopakoval a dále rozvedl na základě otázek žalovaného.
9. V rozhodnutí ze dne 24. 6. 2015 se žalovaný vypořádal jak s potížemi žalobce v souvislosti s jeho politickou aktivitou (na straně 6-8), s obavou z případného povolání do armády a trestního stíhání pro vyhýbání se nástupu k vojenské službě (viz stranu 8-9), tak se skutečností, že žalobce v České republice žije se svou družkou s ruským občanstvím (viz stranu 10-11). Dospěl k závěru, že neopodstatňují udělení azylu ani doplňkové ochrany. Zákonnost závěrů žalovaného učiněných v rozhodnutí o první žádosti žalobce přezkoumal Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 31. 1. 2018, čj. 2 Az 25/2015 – 53. Nejvyšší správní soud pak kasační stížnost žalobce rozsudkem ze dne 9. 5. 2018, čj. 4 Azs 89/2018 – 27, zamítl jako nedůvodnou.
10. Při poskytnutí údajů k opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany dne 18. 6. 2018 žalobce uvedl, že žádá ze stejných důvodů jako v minulosti, neboť od té doby se nic

nezměnilo. Zopakoval, že důvodem jsou výhrůžky pro jeho politickou aktivitu na Ukrajině. Dále uvedl, že je ženatý se státní příslušnicí Ukrajiny, která je v České republice na základě biometrického pasu, a má zažádáno o české vízum. Manželka je v sedmém měsíci těhotenství.

11. Ze správního spisu dále vyplývá, že pro posouzení situace v zemi původu žalovaný shromáždil jako podklad informaci Ministerstva vnitra ČR ze dne 22. 1. 2018, Ukrajina – Situace v zemi (politická a bezpečnostní situace, mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, vojenská služba, vnitřně přesídlené osoby), informaci Ministerstva zahraničních věcí ČR ze dne 16. 5. 2018 o situaci neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti a návratu do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí. Dalším podkladem pro vydání rozhodnutí mimo jiné byla smlouva o nájmu bytové jednotky ze dne 30. 9. 2017, informace o pozemku p. č. st. X ze dne 18. 6. 2018, první žádost o udělení mezinárodní ochrany ze dne 23. 3. 2015, protokol o pohovoru k této žádosti z téhož dne a rozhodnutí žalovaného o této žádosti ze dne 24. 6. 2015.
12. Soud posoudil žalobu v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku, a to vzhledem k účinnosti článku 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“). Tento článek vyžaduje, aby soudy prvního stupně přezkoumávající rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany posuzovaly projednávaný případ dle právního a skutkového stavu ke dni rozhodnutí soudu. Členské státy Evropské unie byly povinny výše uvedený závazek transponovat do vnitrostátního právního řádu do 20. 7. 2015 (viz čl. 51 odst. 1 procedurální směrnice). Vzhledem k tomu, že Česká republika obsah této směrnice netransponovala do svého vnitrostátního právního řádu, ač tak měla nejpozději do 20. 7. 2015 učinit, má ustanovení předmětného článku přímé účinky a užije se na tento případ, protože žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána po tomto datu (čl. 52 odst. 1 věta první procedurální směrnice). Procesní pravidla vyplývající z čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice se proto prosadí na úkor § 75 odst. 1 s. ř. s.
13. Soud rozhodl o žalobě v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání; žalovaný vyjádřil s tímto postupem výslovný souhlas, žalobce pak udělil souhlas *implicite*, neboť na výzvu soudu ve stanovené lhůtě nesdělil, že s rozhodnutím věci bez jednání nesouhlasí.
14. Podle § 2 odst. 1 písm. f) zákona o azylu se opakovanou žádostí o udělení mezinárodní ochrany rozumí žádost o udělení mezinárodní ochrany podaná toutéž osobou před nabytím právní moci rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany nebo kdykoli po nabytí právní moci rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany.

Podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřipustnou podle § 11a odst. 1 zákona o azylu.

Podle § 11a odst. 1 zákona o azylu podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu.

Podle § 25 písm. i) zákona o azylu se řízení zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná.

15. Z § 25 a § 10a odst. 2 zákona o azylu plyne, že žalovaný řízení o nepřijatelné žádosti o mezinárodní ochranu zastaví, aniž by přistupoval k meritornímu přezkoumání důvodů žádosti, tedy zda skutečně opodstatňují udělení azylu nebo doplňkové ochrany. Z § 10a odst. 1 písm. e) ve spojení s § 11a odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany je přípustná tehdy, pokud se opírá o novou skutečnost. Tou je přitom pouze taková skutečnost, kterou žalobce nemohl bez své viny uvést v řízení o předchozí žádosti, tedy skutečnost, která v té době vůbec neexistovala nebo o které žadatel objektivně bez své viny nevěděl. Tato skutečnost pak musí nasvědčovat tomu, že žadateli hrozí pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo vážná újma podle § 14a zákona o azylu. Nová právní úprava posuzování opakovaných žádostí účinná od 18. 12. 2015 v zásadě navazuje na již dříve ustálenou judikaturu správních soudů, z níž plyne, že aby mohla být nová skutečnost podkladem pro řízení o mezinárodní ochraně, musí mít z hlediska udělení mezinárodní ochrany určitou relevanci. Teprve v tom případě je nová skutečnost způsobilým podkladem pro nové řízení (viz rozsudek NSS ze dne 14. 8. 2014, čj. 9 Azs 171/2014 – 31, a rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 6. 3. 2012, čj. 3 Azs 6/2011 – 96).
16. Žalobce nejprve obecně namítl, že žalovaný porušil § 3 a § 2 odst. 4 správního řádu, přičemž parafrázoval jejich znění. Taková tvrzení však nejsou žalobním bodem ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.
17. Dle ustálené judikatury je žalobním bodem konkrétní (tj. ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizované) skutkové tvrzení doprovázené konkrétní právní argumentací, z nichž plyne, z jakých důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné. Líčení skutkových okolností nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. Žalobce je povinen vylicit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl žalovaný vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud žalobce odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spisu, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jimi tvrzené nezákonnosti (viz rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 12. 2005, čj. 2 Azs 92/2005 – 58). Na tomto právním názoru setrval rozšířený senát NSS i v rozsudku ze dne 24. 8. 2010, čj. 4 As 3/2008 – 78, v němž s odkazem na svůj předchozí, výše citovaný rozsudek potvrdil, že náležitost žaloby dle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. je splněna, pokud jsou z tvrzení žalobce seznatelné skutkové děje a okolnosti individuálně odlišitelné od jiných ve vztahu ke konkrétnímu případu žalobce, jež žalobce považoval za relevantní k jemu domnělé nezákonnosti správního rozhodnutí; právní důvody nezákonnosti (či nicotnosti) napadeného správního rozhodnutí pak musí být tvrzeny alespoň tak, aby soud při aplikaci

obecného pravidla, že soud zná právo, mohl dostatečně vymezit, kterým směrem, tj. ve vztahu k jakým právním předpisům bude směřovat jeho přezkum. Aplikovatelnost těchto judikatorních závěrů i na žaloby proti rozhodnutím ve věci mezinárodní ochrany byla potvrzena usnesením rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 3. 2018, čj. 10 Azs 65/2017 – 72.

18. Těmto požadavkům ovšem výše uvedená tvrzení žalobce nedostála, neboť jde pouze o parafrázi ustanovení správního řádu, která měla být porušena, aniž by žalobce uvedl konkrétní skutečnosti či právní argumentaci, o něž své tvrzení o nezákonnosti rozhodnutí opírá. Není na soudu, aby nahrazoval procesní aktivitu žalobce a dohledával ve správním spisu konkrétní nezákonnosti (viz rozsudek NSS čj. 4 As 3/2008 – 78, bod 31). Za řádně formulované a včasné žalobní body tak lze považovat pouze námitky, byť obecné, obsažené v navazujících pasážích žaloby. V tomto rozsahu soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí.
19. Žalobce namítl s poukazem na judikaturu NSS týkající se § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, že v jeho případě byly naplněny podmínky pro věcné posouzení opakované žádosti o mezinárodní ochranu, aniž však toto tvrzení rozvedl. Má za to, že mu nebylo umožněno dostatečně odůvodnit svou žádost, žalovaný ani neprovedl pohovor a vytkl žalobci nedostatečnou součinnost. Žalovaný vycházel pouze ze žádosti o mezinárodní ochranu, která nestačí ke zjištění stavu věci bez důvodných pochybností, a neposkytl mu dostatek prostoru, aby popsal důvody žádosti. K tomu soud uvádí, že žalobce nevyložil, v čem konkrétně spatřuje naplnění podmínek pro věcné přezkoumání své žádosti. Ze znění žalobního bodu se lze domnívat, že má za to, že uvedl nové skutečnosti, které by *prima facie* mohly mít dopad do jeho hmotněprávního postavení, a zároveň tyto skutečnosti nebyly bez jeho zavinění zkoumány v předchozím řízení. Soud konstatuje, že pro tyto závěry není ve správním spisu opora. Plyne z něj totiž, že důvody opakované žádosti žalobce jsou identické jako u předchozí žádosti o mezinárodní ochranu (viz poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 18. 6. 2018, důvody žádosti ze dne 23. 3. 2015 a obsah protokolu o pohovoru z téhož dne). Jedinou změnou je skutečnost, že žalobce v mezidobí uzavřel manželství, přičemž manželka je v sedmém měsíci těhotenství.
20. Je tedy zřejmé, že důvody opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany nejsou nové. Žalobce je uplatnil již v řízení o první žádosti o udělení mezinárodní ochrany a žalovaný se jimi zabýval v rozhodnutí ze dne 24. 6. 2015, zákonnost jeho závěrů potvrdil Městský soud v Praze a potažmo též Nejvyšší správní soud. Pouhá skutečnost, že po vydání rozhodnutí žalovaného o první žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce uzavřel manželství s ukrajinskou státní příslušnicí, která je nyní v pokročilém stádiu těhotenství, nezakládá důvod pro nové posouzení tohoto důvodu pro udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný se otázkou vztahu žalobce s jeho tehdejší družkou ruské státní příslušnosti výslovně zabýval v rozhodnutí ze dne 24. 6. 2015 na straně 10 a násl. Dospěl přitom k závěru, že partnerský vztah není důvodem udělení mezinárodní ochrany. Pokud žalobce nyní uvedl, že uzavřel manželství s ukrajinskou státní příslušnicí, která je těhotná, je to sice nová skutečnost, ale není relevantní z hlediska udělení mezinárodní ochrany, obdobně jako v případě předchozí žádosti nebyl relevantní vztah s tehdejší družkou žalobce. Zásah do práva na rodinný a soukromý život žalobce by byl totiž z hlediska mezinárodní ochrany relevantní jen tehdy, pokud by povinnost vycestovat do země původu představovala porušení extraterritoriálního účinku tohoto práva zakotveného např. v čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod [ve spojení s § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu]. Pouze v případě, že by návratem do země původu byl znemožněn rodinný či soukromý

život v zemi původu, je legitimní zvažovat, zda přijímající stát není povinen umožnit žadateli o mezinárodní ochranu přenést jeho rodinný, resp. soukromý život na území přijímajícího státu, a případně, zda je mu za tímto účelem povinen také udělit doplňkovou ochranu (viz rozsudek NSS ze dne 28. 11. 2008, čj. 5 Azs 46/2008 – 71, dále rozsudek ze dne 11. 6. 2009, čj. 9 Azs 5/2009 – 65, a usnesení ze dne 12. 5. 2016, čj. 5 Azs 29/2016 – 19). Z tvrzení žalobce uvedených ve správním řízení nevyplývají žádné závažné okolnosti, které by bránily přenesení rodinného a soukromého života žalobce do země původu, žalobcova manželka i dítě, které se již patrně narodilo, evidentně mají ukrajinské státní občanství. Nevyšla tedy najevo žádná skutečnost svědčící o právní či faktické nemožnosti přenést rodinný život na území země původu, která by aktivovala tzv. extrateritoriální účinek práva na rodinný život. Nové tvrzení uplatněné v opakované žádosti ohledně aktuální rodinné situace žalobce tak zjevně neopodstatňuje udělení žádné z forem mezinárodní ochrany, nezakládá tedy přípustnost opakované žádosti.

21. Žalovaný při posouzení opakované žádosti nevycházel pouze z obsahu této žádosti, jak tvrdil žalobce. Vyšel také z obsahu podkladů k první žádosti o udělení mezinárodní ochrany a aktuálních zpráv o zemi původu, jak plyne z napadeného rozhodnutí. Tvrdil-li žalobce výslovně v opakované žádosti, že žádá o udělení mezinárodní ochrany ze stejných důvodů jako v předchozím případě, je zřejmé, že pohovor není nezbytný ke zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti ve smyslu § 23 odst. 2 písm. b) zákona o azylu, neboť tyto skutečnosti byly řešeny v řízení o předchozí žádosti. Žalovanému proto nelze vytknout, že v rámci řízení neprovedl pohovor, nebo že by žalobci neposkytl dostatek prostoru pro vyličení důvodů jeho žádosti. Jinými slovy, z žalobcem uvedených důvodů bylo zřejmé, že se jedná o totožné důvody jako u předchozí žádosti, bylo proto nadbytečné provádět pohovor, k čemuž žalovaný správně dospěl v souladu s § 23 odst. 2 písm. b) zákona o azylu (viz rozsudek NSS ze dne 13. 9. 2017, čj. 6 Azs 66/2017 – 49). Žalobce ani v žalobě neuvedl žádné nové skutečnosti, omezil se toliko na námitku nesprávného procesního postupu žalovaného, v důsledku něhož měl být zkrácen na právu podrobně vyličit všechny nové skutečnosti, pro něž opakovaně žádá o mezinárodní ochranu. Odkaz žalobce na pasáž Příručky týkající se prokazování příběhu není případný, neboť žalobce sám výslovně tvrdil, že žádost podává ze stejných důvodů, a neuvedl žádné nové skutečnosti relevantní z hlediska mezinárodní ochrany, jak již bylo zmíněno. Proto nebylo třeba nic prokazovat, žalovaný nezaložil napadené rozhodnutí na závěru o nevěrohodnosti tvrzení žalobce nebo o jejich neprokázání. Ani odkaz žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2009, čj. 1 Azs 43/2009 – 66, není na místě. Na rozdíl od něj totiž v dané věci tvrzení žalobce ani obsah správního spisu nenasvědčuje tomu, že došlo k podstatné změně okolností, které by odůvodňovaly věcné projednání opakované žádosti. Námitka žalobce, že se žalovaný nedostatečně vypořádal s novými skutečnostmi, přičemž ani sám neuvedl, co jimi má konkrétně na mysli, je vzhledem k výše uvedenému nedůvodná.
22. Žalobce dále namítl, že jeho vycestování do oblasti, z níž pochází, není možné, neboť mu hrozí vážná újma, aniž by toto tvrzení jakkoliv rozvedl. Soud má za to, že tato obecně formulovaná námitka poukazující na určitou oblast země původu zřejmě míří na možnost ohrožení žalobce ozbrojeným konfliktem na Ukrajině. Tím se žalovaný zabýval v rozhodnutí o předchozí žádosti (viz stranu 9). Pro posouzení opakované žádosti si žalovaný také opatřil aktuální zprávy o zemi původu, z nichž plyne, že v I. oblasti, kde se nachází poslední bydliště žalobce na Ukrajině, nedocházelo k žádným bezpečnostním

incidentům. Oblast je pod kontrolou ukrajinské vlády (viz informaci Ministerstva vnitra ČR ze dne 22. 1. 2018). Žalobní bod je nedůvodný.

23. Soud shrnuje, že žalovaný nepochybil, jestliže vyhodnotil opakovanou žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany jako nepřipustnou ve smyslu § 11a odst. 1 zákona o azylu. Smyslem institutu přípustnosti opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany je oddělit opakované žádosti, v nichž žadatel uvádí nové důvody pro udělení mezinárodní ochrany, které bez vlastního zavinění nemohl uplatnit dříve, od opakovaných žádostí, které jsou založeny na důvodech, které žadatel již uplatnil v řízení o dřívější žádosti o udělení mezinárodní ochrany, nebo tak mohl učinit, pokud by řádně střežil svá práva. Za přípustnou nelze tudíž považovat takovou opakovanou žádost, kterou se žalobce snaží pouze dosáhnout revize závěrů učiněných žalovaným ve vztahu k dřívější žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Podstatou opakované žádosti žalobce je přitom právě snaha docílit nového posouzení žádosti založené na stejných důvodech. Ačkoliv žalobce v žalobě na několika místech argumentuje tím, že žalovaný nezohlednil nové skutečnosti, přičemž je sám ani konkrétně nejmenoval, z obsahu spisu plyne, že ve věci žádné nové relevantní skutečnosti ani nejsou. Vzhledem k tomu, že žalobce podal opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany bezprostředně poté, co nabyl právní moci rozsudek Nejvyššího správního soudu ve věci jeho předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany, je zřejmé, že si žalobce jejím prostřednictvím mínil především zajistit další trvání pobytového titulu, jenž je spojen se statusem žadatele o mezinárodní ochranu.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

24. Vzhledem k tomu, že žalobní body jsou nedůvodné a soud nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, byla žaloba zamítnuta (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
25. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému soud náhradu nákladů nepřiznal, neboť mu nevznikly náklady převyšující náklady na běžnou administrativní činnost.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 22. ledna 2019

Tomáš Kocourek, v. r.
soudce